

אוניברסיטת העברית בירושלים ביה"ס לעבודה סוציאלית ולרווחה חברתית ע"ש פאול ברוואלד

הרצאה לזכרו של ריצ'רד מ. טיטמוס

"פוליטיקה שוויונית בזמן קשיים: האם מדיניות רוחה יכולה עדין לקדם שווין?"

אידיאל האזרחות החברתית לא מת, אבל אין ספק שנקלו לזרים קשים
Hugh Heclo, The Social Question, 1995

Hugh Heclo, The Social Question, 1995

פרופ' גיון מיילס
אוניברסיטת טורונטו, קנדה

האוניברסיטה העברית בירושלים

יוני 2005

ירושלים

**האוניברסיטה העברית בירושלים
רשות הספריות
הספרייה לחינוך ועבודה סוציאלית**

[הארכה באמצעות האינטרנט](http://aleph500.huji.ac.il)

אריך החזרה

5883285, 5882066 :טל. ה שאלה:

הרצאת זיברונו ע"ש ריצ'ארד מ. טיטמוס

ריצ'ארד מ. טיטמוס מונה לפרופסור במינוח חברתי, בית הספר הולנדי לכלכלה במרץ 1950. הוא התזקק במשרה זאת עד סוף ימיו בשנת 1973. טיטמוס היה אחד מחברי מדעי החברה הבולטים והמקוריים ביותר בדורו. ובהמשךיו, הרצאותיו וمفgestיו החברתיים, הוא עיצב מחדש את התפישת של מדיניות חברתית בבריטניה ומחוץ לה. במהלך תקופה של שלושה עשורים הוא השפיע רבות על המחקר, הפוליטיקה והמשל בבית ובמדינות רבות בעולם.

ריצ'ארד טיטמוס היה תומך נלהב של מדינת ישראל. הגותו ועובדותיו השפיעו במידה ניכרת על לימוד המדיניות החברתית בישראל והואطبع חותמו על המדיניות החברתית של המדינה. סידרת הרצאות יצרו מתקימות בסיווע הנדיב של חבריו בבריטניה ובאזור תרומה נדירה של המוסד לביטוח לאומי בישראל.

הרצאה זו התקיימה בבית הספר לעבודה סוציאלית ולחוויה חברתית על שם פאול ברוואלד. האוניברסיטה העברית בירושלים, ב-15 ביוני 2005.

361.65

M.95

New Aleph 136 2943

2 '8

ברור לי לחלוטין שהצורה הבסיסית של הארגון הכלכלי ברוב המדינות המבוססת תוסיפ לחיות, גם בעתיד הנראה לעין, צורה כלשהי של קפיטליזם שוק. שוקים, מעטים טיבם, יוצרים איסו-וין. אבל בזמננו ראויו מאמצים פוליטיים שהביאו להקטנת אי-השוויון במדינות שונות. ומי מודינגו שהרתקנו את יותר מאהות במימושו של פרויקט זה, מבלי שהרסו את יכולת הצמיחה הכלכלית שלחן או החלישו אותה במידה ניכרת – אפשרות שמנוה חשובים מוגני השוויוניות יותר מכל. ההיסטוריה של מדינות דמוקרטיות קפיטליסטיות לא הייתה חד-צדדית במונחים חלוקת ההכנסות כפי שמרקס סבר שתהיה. יש להניח שזאת נמנע מושם של פוליטיקה הדמוקרטית היו אמורים טיבו, אין את המאבק הפוליטי למען שוויון לכישלון נקי מדרבן מעלה נחרצת בשאלות אלה, לפחות, השיטה הקפיטליסטית הייתה גורם לחדשות תכנית ולפרון גובה יותר, מכונת צמיחה כלכלית מצוינת. אבל עצם צמיחה נבנתה על ניצול מדול וחולץ ועל העמקת הערים בין בעלי החון ובין היוצרים היוצרים.² הארגון לשיפור פעולה כלכלי ולפיתוח (OECD) נוקט עמדת דומה, הגם שפחות פסימית, ולפיה ניתן מכך שבו יש הרבה מקומות עבודה או מצב שבו יש שוויוניות רבה, אבל שני הדברים אינם יכולים לדור בփיפה אחת.

ואולם השאלה שאני מעלה, ממוקדת מעט יותר. מה התפקיד שمدינת הרוחה יכולה וצריכה למלא באסטרטגיות של חסידי השוויוניות בימינו? הרעיון של מדינת רוחה כפי שאני רואה אותה פשט מוד: מדינת רוחה פועלת בדומה לרובין הוד: גובה מן המבוססים יותר את הדורש להשלמת הכנסותיהם והשתכרותם של המבוססים פחות.

זו אינה שאלה בעלמא. בין הסיבות לאי-השוויון יש אולי שאפשר לטפל בהם בחילחה דווקא בשוק העבודה. השגת שיעורי תעסוקה ונוחים היא בדרך-כלל (Kenworthy, 2004). תרופה טובה יותר ממענקת תשולמי העברה למובטלים (Esping-Andersen et al. 1999, Esping-Andersen 2002). קובעי המדיניות בימינו, כולל קובעי מדיניות הדוגלים בשוויוניות, יעדיפו למצוא חלופות מסווג זה במקומות הדגש המשורתי של מדינת הרוחה, הפעיל לפי העירקון של רובין הוד. אפשר להבין גישה זו לאור הלחצים הבתוי נמנעים על המימון הציבורי שמקורם בהזדקנות האוכלוסייה ובעליות המאמירות של שירותי הבריאות.

למרות זאת, אשתדל להסביר כיצד נוכח רובין הוד דרוש לבני הדור שלנו יותר משתייה דרישה לבני הדור הקודם, דור העידן התעשייתי של שנות ה-50-ו-60. יש לפחות שלוש בעיות, אשרטטגיות המבוססות על הגדלת מספר מקומות העבודה ופיתוח הון אנושי טוב יותר, אין מסוגות לפטור. בעיות אלה הן השינויים במהלך החברתיים והכלכליים של צעירים, הגדילו במספר משקי הבית בהם מפרנס יחיד ווחשייבות הגדלה וחולכת של נישואים עם בני זוג בעלי רמת השכלה דומה – הנטייה "להינשא לאנשים מאותו הסוג", שלוש בעיות המשפיעות על צורת החלוקה של הכנסות המשפחתיות.

אבל האם מטוגלת מדינת הרוחה לעמוד במשימה? האם על חסידי השוויוניות לחפש את הפתרונות במקומות אחרים? כאמור זה, אני אין בשאלת הרוחה יותר תוק בחינת שלוש שאלות הקשורות אליה.

הסוגיה אוננה אני מבקש להעלות במאמר זה היא גרסה אחת של השאלה המעסיקה את החוגות המערביות זה עידן וידנים: האם כללות קפיטליסטיות יכולות להיות יותר שוויוניות¹ או שמא יתכן שהקפיטליזם של השוק, מעט טיבו, אין את המאבק הפוליטי למען שוויון לכישלון נקי מדרבן מעלה נחרצת בשאלות אלה, לפחות, השיטה הקפיטליסטית הייתה גורם לחדשות תכנית ולפרון גובה יותר, מכונת צמיחה כלכלית מצוינת. אבל עצם צמיחה נבנתה על ניצול מדול וחולץ ועל העמקת הערים בין בעלי החון ובין היוצרים היוצרים. הארגון לשיפור פעולה כלכלי ולפיתוח (OECD) נוקט עמדת דומה, הגם שפחות פסימית, ולפיה ניתן מכך שבו יש הרבה מקומות עבודה או מצב שבו יש שוויוניות רבה, אבל שני הדברים אינם יכולים לדור בփיפה אחת.

¹ הרשו לי להניח את הקლפים הנורומטיביים שלי על השולחן: אני נמה עם חסידי השוויוניות. אני משתדל לא להיות חסיד שוטה. אני סבור שאפשר או אפילו צריך לבטל את כל צורות אי-השוויון הכלכלי כדי להיות חסיד טוב של שוויוניות. אבל אני בהחלט סבור שחברות שהצליחו במאבק פוליטי למען שוויון שיצרו שוויון שוויון מייד קטנה של אי-שוויון, הן חברות טובות יותר – מבחינה חברתית ומוסרית אחת, מהחברות המשלימות עם שוויון שקל שיש בו מידה רבה של אל-שוויון. Lane (Kenworthy 2004:1), מציג את הטיעון הרולסיאני הצדדי במידה קטנה של אי-שוויון הוא שווה הוגן. וכך הוא כותב:

הרבבה מהדברים הקובעים את המנויותיהם והשתכבותיהם של אנשים – אנטיגנזה, עזיפות, ירושה כבדה – מושרים נפניהם חברתיים, מטבחית, תרממות, ביתחון עצמי, ירושה כבדה – הם מוצר של הגנטיקה, של נכס חתורים ותכונותיהם ושל אימוט לדורות של אדם, סביבת מגורי ובתי הספר שלם בהם. את הדברים האלה לא בוחרים. הם שגין של מול. חלק לא מבוטל של אי-השוויון בהכנסות ובשותפות אינן מיען אפסה בדבר שמנעל לאדם, ומכאן נבעת האתורקטיביות של מוסדות ומדינות שכינולים להקטין את אי-השוויון.

אם בניוקוים הנורומטיביים אין מידה רבה של אי-שוויון – בריאותם, קוויה, שיעורי פשיעת גובהם, תוצאות לימודיהם נמולות יותר – יכולו לשכנע אתכם.

² לדידו של מרקס, המאבק למען שוויון לא היה פרויקט מלאיל אלא הtout-choix תבלתי נעמת של הפתוחות וויקי ההיסטוריה, מצב העתיד להתגשים בעתיד, אבל רק לאחר שהשיטה הקפיטליסטית תקורס תחת הסתיירות שלה עצמן (Cohen, 2000).

אחרים. חדשת טובה וחשובה אחת היא שאין בעצם ראיות לכך שהדבר עומד להתרחש (Castles, 2004). למרות הקייצים והחליכי הארגון מחדש שנעו מ-80 שנות-ה-80, אין סימנים להיעלמות מדיניות הרווחה בדמוקרטיות העשרות. כפי שמראה טבלה 1, החזאה החברתית המומצתה בדמוקרטיות המבוססת הושיפה לפחות גם בשנות ה-80 וה-90, אם כי בשיעורים נמוכים יותר מאשר בעשוריים הקודמים.

טבלה 1: החזאה חברתית במדינות הארגון לשיטוף כלכלי ופיתוח (OECD), 1998-1990 וישראל, 1998

	% שינוי 1998-1980	% שינוי 1980-1960	1998	1980	1960	
מדינות אגלו-סקסיות	15%	76%	18.1	15.7	8.9	
יבשת אירופה	11%	62%	26.3	23.7	14.6	
סקנדינביה	20%	151%	28.6	23.8	9.5	
דרום אירופה	50%	83%	21.4	14.3	7.8	
ישראל			18.5			

מקור: Castles (2004). את הנתון לגבי ישראל מסר גוני גל מהאוניברסיטה העברית.

ואולם הנ נתונים בטבלה 1 כוללים חזיאות לשירותי בריאות וגideal כמעט אוטומטי של הוצאה לתשולמי פנסיה הנובע מהזדקנות האוכלוסייה וכן תשלומי העברה למשפחות בגין העובדה. עם זאת, לאחר הפחתת חזיאות הפנסיה והבריאות מהחסכומים הכלולים, מגיעים לאוთה מסקנה (טבלה 2). בין המדינות האגלו-סקסיות נרשמו עלויות גדולות באוסטרליה ובני זילנד, ויציבות בקנדה ובריטניה. ארחה"ב היא מקרה חריג. ב-1980 הייתה קרויבה לתחרותית הרישימה ובשנת 2000 הייתה בתחרותית הרשימה, אבל הרוחק מכל המדינות האחרות. החזיאות גדלו במידה ניכרת בפינלנד ובנורווגיה, וחתקרוו לאלה של דנמרק ושוודיה. ביבשת אירופה נרשמו עלויות גדולות בצרפת, בגרמניה ובאיטליה, ורק בחולנד נרשמה ירידת גודלה, שנבעה מגדיל בתוסקה בשנת ה-90 ומהקטנת הביקוש לתשולמי העברת. בקרה, אפשר לומר שאין סימנים להיעלמותה של מדינת הרווחה, למעט אולי בארה"ב.

ראשית, האם מדינת הרווחה נמנעה והולכת או האם היא עומדת להיעלם? זה התרחש הקיצוני ביותר בין תרשיית המשבר הרביס של מדינת הרווחה שהושמעו וודשות לבקרים מאז שנות ה-70. אם הדבר נכון, על חסידי השוויוניות להתחליל לחפש פתרונות במקומות אחרים. יוכל לעסוק בשאלת זו בקצרה, מאחר שכיוון אנחנו יודעים שמתקרים רבים מראים שהתשובה היא "לא".

אבל נוכל להציג שאלה זו, בorsch שניות, מציאותית יותר: האם מדינת הרווחה נשלט במשימות? התשובה כאן פשוטה, כמעט בהכרח, כפי שראה, גדול במדינות רבות למורות פועלות חזיבות שנעו מפעם לפעם בלבימות התפתחות זו. וההיסטוריה מלמדת, שלאחר שנדח האיש-שווןין כבר יצא מן הבקבוק, קשה מאד להחזירו. בחלק השני של המאמר אני סוקר את המגמות הנוכחות של אי-השווןין בהכנסות המשפחתיות וכן באחדים מוגומי הייסוד של מגמות אלה.

שאלת השלישית והאחרונה היא החשובה ביותר: האם קיים רצון פוליטי בקרב האליטות והציבורים בדמוקרטיות העשירות למתן את השוקים ולמנוע את התחרות הפערית? האם נוטה עוד רוח בModelProperty המאבק למען שוויון? עמדתם של חסידי השוויוניות, מירמי הנטיא ועד מרקס, בשאלת זה הייתה תמידה טיטמוס היררכיה מלחמת העולם ה-2. יתכן שהഫסימות טבעה בחסידי בריטניה העגומה. ריצ'רד טיטמוס היה ודאי פסימי לגבי עתידן של פרויקט השוויון השוויוני. הוליטון אונגולוּן פרסם בשנת 1959 דיוון של טיטמוס נובע פשוט מהעובדת לדאגה ומחייב לעיתים רוחקות. אבל יתכן שהקדורות נובעת פשוט מהחסידי השוויוני יש הרבה סיבות לדאגה. במאמר שפרסם טיטמוס ב-1959 (Titmus, 1963: 242-243) הואטען שחברות קפיטליסטיות יוצרות כל הזמן נקודות חדשות של אי-שוויון וצורות חדשות של כוח כלכלי ופוליטי המחלבות בחישגים השוויוניים של בעבר. מבחינה זו אין בעצם הבדל בין חסידי השוויוניות בימינו ובין קודמיהם.

אני עצמי משיב על השאלה הנגדולה זו באופןיות וזהירות. אם מסתכלים מעבר למררט האציר ולגיורי ווי' בו, נראה שהאליטות הפליטיות בדמוקרדיות המתקדמיות לא נטו לחלוין את המאבק לחבלת התחרותות של אי-שוויון, ודעת החקלאם מראה שכוננותם של אזרחים לתוכם לחשגת גרסה שוויונית יותר של קפיטליזם בימיינו אנו, אינה נופלת מזו שהכרנו בעבר. אולם דרישים ותדרישים חזקים כדי שמנוהגים פוליטיים במשטרים דמוקרטיים יפעלו למשמעות של מאבקים למען שוויון, ואני כל ודאות שימיצאו תדרישים כאלה.

אם מדינת הרווחה נמנעה והולכת? מספר סיבות יכולות לגרום לחסידי השוויוניות להתייחס בספקנות לאסטרטגיית רוביון חז. אם, כפי שטוענים חוקרים רבים, מדינת הרווחה עומדת להיעלם בעטאים של כוחות הגלובליזציה שאינם ניתנים לעזירה, ברור שעל חסידי השוויוניות לחפש פתרונות (Cerny, 1996; Strange, 1996)

תבלה 2: הוצאות חברתיות ציבוריות באחוזו מהתמ"ג ביפוי
הוצאות הקשורות לבリアות וקשרים

	LN שינוי ³	2000	1980
מדיניות אנגל-סקסיית	65%	7.1	3.7
	3%	6.2	6.0
	45%	8.1	5.2
	2%	7.7	7.5
	-31%	3.2	4.3
<u>יבשת אירופה</u>			
בלגיה	-5%	12.0	12.7
צרפת	34%	10.7	7.6
צרפת	22%	7.8	6.2
איטליה	24%	6.8	5.4
הולנד	-40%	9.8	14.6
<u>סקנדינביה</u>			
דנמרק	6%	13.7	12.9
פינלנד	36%	11.8	8.3
נורווגיה	37%	10.0	6.9
שוודיה	-3%	12.2	12.6

מקור: OECD, מדדי נזנום SOCX (הוצאת
חברתית)

ואולם בתוניהם כאלה, אין נחמה של ממש לחסידי השוויוניות. גם אם החוץ את
החברתיות לא קטנה, הרי במדינתם רבות התהוושה היא. שזה אכן המצב. אני
סביר שனכל להבין טוב יותר את הלחץ הרוחה הנוכחי אם נשאל שאלה מציאותית
יוטר: האם מדיניות הרוחה נכשלה? האם מדיניות רוחה מצלחות לעמוד בקצב
התפתחותם. של מבני הסיכון החדשניים הקשורים לשוקי העבודה הפוסט-
תעשייתיים ולצורות המשפחתיות החדשניות? בפרק הבא אשיב על שאלה זו, תוך
ביקורת המוגנות הנוכחית של אי-השוויון בהכנסה המשפחתית.

אם מדינת הרוחה נכשלה? מדינת רוחה ושוויון
את אי-השוויון אנחנו מודדים בדרך-כלל בשלוש רמות.

³ אחוז השינוי מחושב על-פי הפרש חלוגריטמים.

- אי-שוויון בהשתכבותם בקרב פרטיטים מעסקים
- אי-שוויון בהשתכבות המשפחתיות, (והכנסה מהשקעות).
- אי-שוויון בקרב משפחות או משקי בית לאחר תשלום העברות ומסיסים
(המכונה לעתים "הgenceה פנויה").

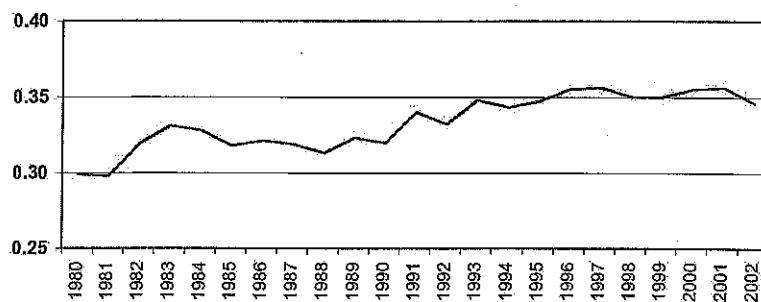
בדרך-כלל אנחנו עוקבים אחרי מגמות ובדלים בא-השוויון כשהאנו מסתכלים
בנתונים העדכניים ביותר לגבי חלוקת הרכישות הסופית, אחרי שככל בוג משק
הבית צירפו את משאביהם והמשלחות סיימו חלק חדש את החכשות
באמצאות מסיטים ותשומי העברה. אנו יודיעים שהוא אינו מدد מושלם של מה
שברצונו לברר, אבל זה מקום סביר להתחיל בו. התוצאות המוצגות בטבלה 3
התΚbulו מפרויקט ליקטסבורג לחששות הבנות (Income Study international Luxembourg (Inco),
הגבוהים יותר מצינים פערים גדולים יותר.

טבלה 3 – אי-שוויון בהכנסה המשפחתית (Gini) משנות ה-70
המאוחרות ועד סוף שנות ה-90

% LN (ln)	שנות ה-70 המאוחרות					
	הנתונים היעדרניים ביתר	ממוצע שנות ה-90 ה-80 ה-70	ממוצע שנות ה-80 ה-70 ה-90	ממוצע שנות ה-70 ה-80 ה-90	LN ישראל	% LN (ln)
15%	.35	.34	.31	.30	ישראל	
<u>מדיניות דוגליות אנגליות</u>						
20%	.37	.36	.34	.30	ארצות הברית	
4%	.30	.28	.28	.29	קנדה	
25%	.35	.34	.30	.27	הממלכה המאוחדת	
<u>יבשת אירופה</u>						
0%	.26	.26	.25	.26	גרמניה	
-5%	.25	.25	.26	אין נתונים	הולנד	
20%	.28	.22	.23	אין נתונים	בלגיה	
<u>צפון אירופה</u>						
17%	.25	.22	.21	אין נתונים	פינלנד	
16%	.25	.22	.22	.22	שוודיה	

מקור: Luxemburg Income Study, LIS Keyfigures

**תרשים 1: אי-שוויון בהכנסה המשפחתיות (Gini) בקרב משפחות דו-הוריות
עם ילדים, בקנדה
2002-1982**

עד כמה טיפוסי הוא הסיפור של קנדה? (תרשים Kenworthy and Pontusson 2002: 26) ו-OECD (Forster and d'Ercole 2002: 26) מראים שהמקרה של קנדה חור על עצמו כמעט בכל הכלכלה העשויה. בכל המדינות כולל התרחבות פיזור ההכנסה המשפחתיות (market income=הכנסה כולל פחota תשלומי העברת), כולל במדינות כמו קנדה שפער השכירות בין יחידים התרחבו בתו רק במקרה צנעה או זינחה. בשודיה למשל, עלה מ-0.29 ב-1981 ל-0.38 בשנת 2000, ופירוש הדבר שניוי עצום.

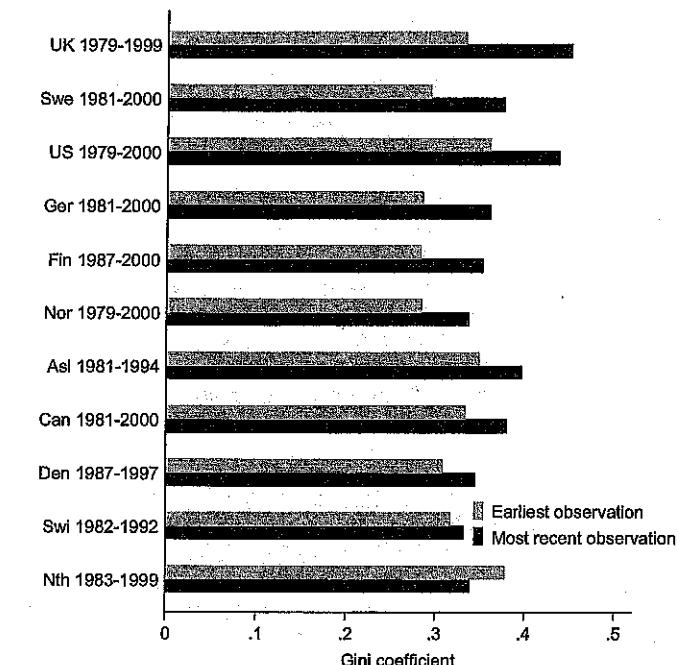
המגמות של פעמי הכנסה הסופית אכן מעלות ספקות לגבי מדיניות רווחה בישראל, כמו במדינות מערבית רבות, פעמי הכנסה גדלים והולכים. ארהיב ובירטניה הן הדוגמאות המוכנות ביותר, מאחר שהפערים במדינות אלה התרחבו במידה רבה, והם החלו להתרחב הרבה יותר מוקדם מאשר במקומות אחרים. התוצאות מראות התורבות פערים דומה בישראל מאז אמצע שנות ה-80, והתרחבות גדולה במידיויד סקנדינביה אמצע שנות ה-90.

מבחן חדש ומكيف יותר של הארגון לשיתוף כלכלי ופיתוח (OECD) (Forster and d'Ercole, 2005)ulos המסקנות האלה: ממוצע שנות ה-80 עד אמצע שנות ה-90 הפערים קטנו מעט ב-3-5 מתוך 25 המדינות החברות ב-OECD, נורו יציבים ב-5 וגדלו ב-17 – בדרך כלל במידה ניכרת. מקצת הנתונים האלה אינם באים לידי ביטוי בנטו פרויקט לוקסמבורג, מאחר שהם חדשים יחסית ומצביעו שהזאת של גידול ניכר בקצבו העלינו של החתפלגות, נושא שאשוב אליו בהמשך. מקורות אחרים של נתונים אנוונו יודיעים גם שスクרים מהסוג שמשמש את פרויקט לוקסמבורג אינם מוצלחים במיעודם בכל הקשור לזיהוי הכנסותיהם של משפחות בעלות הכנסות גבוהות במיוחד.

במוציא, גדלו אףוא הוצאות של מדיניות הרווחה מאז שנות ה-80, אבל בשנים אלה גדל גם אי-שוויון. لكن נראה שמדינה רווחה, אסטרטגיה לקידום שוויון, מתקרבת לכך גבול יכולתה. מדיניות רווחה מוציאות יותר, אבל נראה שאין מסגרות לתת מענה הולם למקורות החדשניים של אי-שוויון,ஆא מתקדים מורה יותר מדינית הרווחה. מאיו באים אףוא הלאצים?

נפתח בבחינת המקורה של קנדה, מקרה מעניין לאחר שהשכירות היו צנעות ולפחות עד ממוצע שנות ה-90 השתנה אי-שוויון בהכנסה הסופית במידה קטנה ביותר (ראה טבלה 3). ואולם המגמות המתונות לאוורה, הסתווא את התתרבות הגודלה בפער היחסות המשפחתי – סך כל השכירות שגורים משבוזות (תרשים 1). חוקרים ידעו על קיומה של מגמה כבר זמן רב, אבל המעיטו בחשיבותה ממשטי סייבות. ראשית, עד ממוצע שנות ה-90 חל שינויים קטנים בפער היחסות בין מושקים, ושנית – ברמת המשפחה, המשפחות הצלינו לשמרו על המצב הקיים באמצעות הגדלת תשלומי העברה למשפחות שהכנסותיהם קטנו. אפשר לראות את קנדה כמקורה של מדינית רווחה חרוצה בכל כוחה כדי להישאר במקום.

מקדמי גיני (Gini) לגבי התכנסות המשפחתייה (הכנסה כוללת פחות תשומתי העברה) בקרב משקי בית בגיל העובדה, 1979-2000

הערה: המדיניות מסודרת לפי שיעור השינוי בא-השוויון (הנתון העדכני ביותר בחומרה הנוכחית המוקדם ביותר).

מקור: Kenworthy and Pontusson (2005), על סמך חישובי המחברים מtower נתוני פרויקט לוקסמבורג לחשוואות הכנסות.

בחירתה המשמעות של עלייה כזאת חשוב לבדוק אם שיעורי מוביליות גבוהים יותר קייזו את הגידול – בחלקן או בכלל. אם "אי-השוויון הקבוע" – אי-שוויון הנמדד במשך כל החיים או במשך פרק זמן גדול במהלך החיים – משתנה במידה מסוימת בלבד, שינוי בא-השוויון בתקופה זו נזק מושפעים פחות או אפילו אינם מושפעים כלל. כך למשל, אי-שוויון בתקופה מוגדרת מוגדרת מוגדרת אם זוגות צעירים משתכרים פחות מזוגות מבוגרים יותר, אבל שינוי זה מושפע במידה קטנה יותר אם השתיים מזוגות צעירים כיום נדלה בקצב מהיר מעבר, או אם המוביליות של זוגות צעירים יטור מזו של זוגות צעירים בעבר.

פיזוי מסווג זה כתוצאה ממוביליות לא תתרחש בקבלה שלגביה יש נתונים רב לשנתיים טובים באופן חילג – 20 שנות זוחות שומה מיהללים – המאפשרים לענות על שאלת זו. Morrisette (ויתרנסט בקרוב) מראה שא-השוויון קבוע (עם שנים) בהכנסה הכלכלית המשפחתייה גדל ב- 41% – בקרוב זוגות גילאי 50-55 במרוצת תקופה בת 10 שנים, משנהו ה- 80 ועד שנות ה- 90. בעוד שההשתכורות המשפחתייה הקבועה של זוגות בשלישון העליין גדלה ביוטר מ- 20%, החשתכורות בשלישון התחנו לא השתנה.

נפנה כעט לגורם שהביא להסתפקות זו. כאסטרטגייה לבחינת הנושא משתמש בניסוי מוחשבתי. נטו לתאר עצמכם את מחלכי החיים הפטונציאליים של קבוצות גיל המתחילה את חייהם הבוגרים בימינו. זה לא כל-כך קשה. קבוצת הגיל של מי שימלאו להם 65 בשנת 2040 כבר נמצאתantan. בשנת 2005 ימלאו להם 30. במה היו החיים שונים מחיי הדורות הקודמים שנכנסו לשוק העבודה הוגאים בשנות ה- 50 וה- 60 – השנים שבהן הונחו היסודות למדיניות הרווחה המערביות? זה אכן תרגיל בעצדנות, אלא נסיוון לחשוף על האתגרים המשמעותיים שמציב העולם בפני חסידי השוויון ביטוט, שאחנחו מנטסים לדמות עצמוני שביבת מדיניות תברתית המתואימה לצורכי השוואת המתחלים כוים את חייםם כבוגרים. למטרות הניטוי, ננית גם שמדובר בחברה שנפתחה בה הביעות שמקורן בשוק העבודה (מחסור במקומות העבודה) או במערכות התינוק והחינוך (חסר גידול במינימוניות). הנקודת העיקרית היא כמובן להבהיר שגם בחברות עם שיעורי תעסוקה גבוהים ומערכות חינוך וחינוך חזקות, מדיניות הרווחה נדרשת עדין למלא את תפקידו ו Robbins בעולם הפוסט-תעשייתי.

המעבר הדמוגרافي השני ומהלך החיים הפוסט-תעשייתי

השני הבולט ביותר בין קבוצות הגיל של צעירים בימינו ובין קודמיהם בני התקופה התעשייתית הוא באופן ובמועד שבו הם מתחילהם את חייםם כבוגרים.

המעבר לבגרות של בני קבוצות הגיל שהגיעו לבגרות בשנות ה- 50 וה- 60 התרחש בשלב מוקדם בחיים. הכללות שנמשו יותר ויותר מתועשות היו נוחות יותר לצעירים בעלי שריריות ולנשים לא נשואות. דבר זה עולה בבירור מהתבדלה בששנות 1900 ועד סוף שנות ה- 60, ירד הגיל התרבות החברתית והכלכלית בהדרגה מעשר לעשר. בשנות ה- 60, צעירים עזבו את בית ההורים, נישאו והביאו ילד ראשון לעולם בגיל צעיר בהרבה מכל קבוצה גיל שקדמה להם.

דוחית הבוגרות חשובה גם מושם שהוא העיקרי לשינוי המשקל של פוריות נמוכה (low fertility equilibrium) המאפיין כמעט את כל התרבות הפטו-תעשייתית. מושם לכך גורם עיקרי לאטגר הקשה שאנו נדרשת להתמודד המדיניות החברתיות - חזקנות האוכלוסייה. ואכן, מההפקה שבעררו דפוסי מוחלך החיים של מוגורים צעירים ב-40 השנה האחouston - "המעבר הדמוגרפי השני" – תרומה לתופעת "חזקנות האוכלוסייה" לא פחות מתקופת הגאות בילודה (baby boom) שהה רבתה דבר בה.

ואם לומר את הדברים כפשוטו, ככלות פост-תעשייתית המתאפיינת בחתארכוון של תקופות התלות הארוכות של בני הנוער, והתשכונות לתוך שנות הבוגרות המוקדמות, ככלות שבן נשים וגברים כאחת נדרשים כיוון לבנות קריירות מקצועית, אין מוקומות יידידותיים למשפחות.

משפחה פסט-תעשייתית

אבל בוואו נתקדם ונדמה לעצמנו כיצד יתפתחו חיים של בני השלישיים ומשהו בעידן הפוסט-תעשייתי, במהלך שנים עבודתם לקראת פרישתם ב-2040. גם כאן, כפי שקרה עם כל שני גודל, החידשות טבota לאנשים מסוימים ורעות – לאחרים.

קו פרשת המים הראשון בעולם של משפחות עם שני מפרנסים הוא בין משקי בית עתיר-עובדת ובין משקי בית דלי-עובדת – משפחות עם שני מפרנסים מחד ומשקי בית עם מבוגר יחיד מאידך. השיעורים הגבוהים של התפרקות נישואים, גורמים לכך שחלקים של הילדים הגדלים במספחות חד-הוריות גדל וחולך בכל מקום, והשיעור נע כיוון בין כ-5% בלבד בדרום אירופה ובין 15%-20% בסקנדינביה ובצפונ אמריקה.⁴

קו פרשת המים השני שיתקיים במשך שנים עבודתם של בני קבוצות הגיל הנוכחיות נובע ממשני מקרים: חפיקול בין בעלי השכלה ומעוטי השכלה מחד, והשפעת המכפיל של נישואים בין בני זוג בעלי השכלה דומה (הומוגניה). בעודם ונשים משכילים בודדים בדרך כלל להינשא בעלי השכלה דומה, וכך נוצרות משפחות בעלות חכמת גבורה וסיכון נמוך לאבטלה, זוגות בעלי השכלה נמוכה יותר משתקרים פחות, וחיסכוי שיקלעו לתקופות של חוסר עבודה, גודל בהרבה. בקנדה למשל, נรสם, בין השנים 1980 ו-2000, גידול של כ-20%, בהשתכורות השנתית של זוגות שניהם בוגרים אוניברסיטה, בעודם שהשתכורותם של זוגות שביהם שני בני הזוג היו בעלי השכלה תיכונית או נמוכה יותר, נותרה בעינה או אף ירידה (Morissette and Johnson 2004). מוגמת הבחירה בני זוג לנישואים על סמן השכלה התזקקה, וכן להניה שתיתלש. בשנות ה-50 היה פחתות נשים משכילות שאפשר היה להינשא להן. רופא נישא

⁴ אומדנים מהנתונים העיקריים העיקריים של פרויקט לוקסמבורג לחשוות הכנסות (LIS) (www.lisproject.org/keyfigures)

אך כל זה השתנה. מאז שנות ה-60 נמצא גיל הבוגרות החברתיות בעלייה. יותר צעירים מתוגරרים עם הוריהם עד שנות ה-20 המאוחרות ואפלו עד שנות ה-30-35 להם. נישאים והולדת ילד ראשון מתרחשים גם הם בסוף שנות ה-20 לחיים, בערך בזמן שבו אנשים מתהילים להתבסס בחיים מקצועיים של ממש.

לא קשה להבין את הסיבות לשינויים אלה. הכללות הפוסט-תעשייתיות חן כלכלות ידע. בשל הדרישה הגדלה והולכת להשכלה מוכרת, אנשים מתחילה לפתח קרירה מקצועית "אמטיות" בגין העבודה יותר. וחשוב עוד יותר, הביקושים המשטניים בשוק העבודה מפעלים כיום על נשים באותו מידת השם משפחתיים על גברים. שיעורי תעסוקה גבוהים בקרב נשים הם אחד המאפיינים של עולמנו הפוסט-תעשייתי.

התוצאות של התהילה מאוחרת יותר העצמו עוד יותר בכלל השני החשוב ביותר בתפלגות השכר ברבע המאה האחרון והוא – ההשתכורת היחסית של מבוגרים צעירים – בני פחות מ-35 – ירידת שני העשרים. האתורים בכל הרמות המקצועית. בכל מקום, שיעור העובדים הצעירים הלא-המוסקסים (Esping and Andersen, 2004): השילוב של התהילה החיים הבוגרים בגין מוגר יותר וScar התחלתי נמוך יותר גרם לכך שהשתכורות המცטברת והעשור הצבר של מבוגרים באמצע שנות השלושים לחייהם, ירד במידה ניכרת מ-26% בשנת 1999 (Drolet, 2002).

איו חשיבות יש לכך ככלות הכול, אם רואים את הסדרה הקומית האמריקאית, הברים, רואים שהיתם של בני 30 התיים כמתבוגרים, אין נראים רע כל-כך.

ראשית, דוחית החיים הבוגרים והשתכורות הקטנה והולכת של מבוגרים צעירים הן הסיבות העיקריות לתקומות המוועטה לכל-כך בזמנים עוני בקרוב לדימום. בעוד שמהלך החיתום החברתיים והכלכליים השנתני, מחלץ החיים הביו-לוגיה, מבוגרים צעירים (בני פחות מ-35) הם עדין החיים של הרוב הגדל של ילדים צעירים, ושום מדיניות חברתית לא תוכל לשנות זאת.

נוכח השינויים המפליגים בחתנותם של הורים צעירים כיום, העובدة המרשימה לפחות עוני בקרוב ילדים היא שווה לא נעלם. החורים הצעירים כיום משכילים הרבה יותר מבני הדור הקודם ורובה האימהות עובדות. בעבר נקשר עוני ילדים למשפחות גדולות, אבל ברוב המדינות משפחות גדולות היו לנחלת העבר.

לאחות או לモצירה. ביום סביר יותר שיינשא לרופאה, לעורכת דין או לאשת פרסום בכירה.

- **אפליה:** חבדלים באפשרות הגישה לרכישת השכלה, תעסוקה או דירות הנוצרים על סמך מאפיינים כגון מגדר, גזע או מוצא אתני.
- **אי-שוויון בקשר החברתי:** פערים הנובעים מהבדלים בסביבה המשפחתיות וביכולות החוריות ואי-שוויון בנסיבות הבוגרים בוגרים המוקדמת.
- **כישרונות ותכונות טבעיות:** פערים הנובעים מהבדלים בכישרונות טבעיות כמו אינטלקטואלית, יצירתיות, כישוריים גופניים וחברתיים, מוטיבציה, ביטחון עצמי או אפילו חזות נאה.
- **הבדל במאמצים ובכליית אורתח חיים המשפיעים על רמות ההכנסה והרווחה הסופיות.**

אתהיל בנקודה האחרונה, ככלומר הבדלים בתוצאות הכלכליות הנובעים מחשיקת מאמץ ו מבחירת אורת חיים, מאחר שנקודה זו מבדילה באופן הבהיר בין חסידי הדרך השלישי ובין דור קודם של סוציאל-demוקרטיים. חסידי הדרך השלישי ויתרו, במידה כזו או אחרת, על דבקותם של הליברר "ישן" באוניברסליות מן הסוג שיצירט טיטמוס תמק'ה. לעומת הטעון הדמוקרטיים של אמרץ המאה ה-20, אומר White, הבלתי תקין הבחירה האישית או המוסרית כגורם לעוני, היתה בבחינת הדגש של החתנדבותיות והמוסריות הוויקטוריאנית של המאה ה-19, שעבר זמן.

עם מושגים חדשים כמו "סיכון מוסרי" ו"لتפוס טרומפ", מונחים לא-מוסריים ייחסים במנוח של טיטמוס, גילו חסידי הדרך השלישי מחדש את המוסרניות, ועשׂו זאת בירתר שאות. הזכות לקבלות סיוע מהקהילה אינה נחשבת עוד לזכות בלתי מותנית. בבריטניה, יכולות הרשות להקטין את הסיעוש שהורים זכאים לה, אם ילדיהם נעדרים מבית-הספר באופן שיטתי. מי שמסוגלים להפוך תעסוקה, חייבים לעשות כן כדי להיות זכאים לסיוע. ביום מתיחסים ברכיניות הרבה לאפשרות שתכניות חברתיות ייצרו היסטוריות קודמות, חסידי הדרך השלישי מוכנים להבחן בין ענינים "ראויים" ובין ענינים "בלתי ראויים".

לחתפות או מספר סיבות. אמנים מחויבות לשמרה על רמות תעסוקה גבוהות היתה גם אבן היסוד של מייסדי מדינת הרווחה באמצעות המאה ה-20 (Keynes, Beveridge). ואולם מאז שנות ה-70 היכשלו של מדיניות צד-הביבוקש הקינטיאנית לשמר על רמות תעסוקה גבוהות, הביא בהכרח להפניה תשומת הלב ליזמות של חיפוש עבודה וקבלת עבודה בצד הצעיר. נקודה חשובה אחרת היא שהזדמנות האוכלוסייה הצפויות, קיבעה את תשומת לבם של קובעי המדיניות בחשגת שיעורי תעסוקה מרביים בקרב האוכלוסייה בגיל העבודה. המטרה אינה רק להגן על מדינת הרווחה מניצול לרעה אלא להציג את מדינת הרווחה מקורישה פיסקלית.

התמצאה המצברת של מוגמות אלה ברבע המאה האחרון היא הגידול המתמשך ואורך-הטוויה בא-שוויון בהשתכורות המשפטית, גם במדיניות שבוחן פעריו השכרי בקרב המועסקים לא השתנו. בקצרה, Shinigami במחל' החיצים, מבנה המשפחה והתנהגות שוק העבודה של גברים ונשים אצרו שווי משקל חדש – של אי-שוויון גדול יותר. ומڪצת הגורמים החשובים שחוללו את השינויים האלה, כולל שיעורים נבותים של התפרקות הנישאים, גבורות נוספת וחומוגמיה בנישואים, אינם גורמים שיגרנו לשנותם בנסיבות בוגרים באמצעות התערבות חברותית.

כיצד הגיעו על כך המஸלו? לצורך אמר זה, אתעלם מהתగובות המוכחות של מנהיגים שמרניים דוגמת מרגרט תאצ'ר, רונלד רייגן או ג'ורג' ווי בוש. אנחנו נוטים לשוכו שמנחיים כמו רייגן, תאצ'ר וبوש, היו דווקא היוצאים מן הכלל ולא הכלל בربע המאה האחרון. המஸלו של רוב מדיניות המערב לא היו משלנות שמרניות, ורקי המשילה היו דווקא מפלגות כמו הליברר, הסוציאל-demוקרטים והלייבוריים המתקדמים מן חזן של ביל קלינטון. רבים מבין המנהיגים והtoplטאות האלה בידלו את עצם מקודמיות החיסטרויריס שהיו בשלטון בשנות ה-50 וה-60. הם מכנים את עצם "democratis חדשים" בארה"ב, "לייבור חדש" בבריטניה או "סוציאל-demוקרטים חדשים" ביבשת אירופה. אף שהשקבותיהם בשאלת אי-שוויון שונות מלה של ריצ'רד טיטמוס, הם לא יותר לגמרי על המאבק להשגת שוויון.

לצורך הפשטות, אתעלם מהגיוון בקרוב זומי החשיבות השוניים ואכלול את כולם תחת המונח המעוורף שטבּוֹן Tony Giddens: הדרך השלישי. בלייר וקלינטון אימצו את המונח כדי לבדל את עצם מהתגובה הנאו-שמרנית של שנות ה-80 ומשורות "הליברר הישן" או "הdemocratis הישנים" של שנות ה-50 וה-60. סוציאל-demוקרטים רבים באירופה אינם מקבלים אמנים את התווית, אבל הם אימצו, החלכה למשה, רבים מכך מכווי החשיבות של הדרך השלישי. ברצוני למקד את תשומת הלב בשאלת שחציג White (2004): האם הדרך השלישי דוגלת בשוויון או ב嶷ות? או ב嶷ות בשוויון? או ב嶷ות דוגלות האליטות הפליטיות הפוזරטיביות-democratis העשירות בימיינו, ברעון השוויוניות?

מדיניות הרווחה החדשה: האם הדרך השלישי דוגלת בשוויוניות?

באיזו מידת זנוח המנהיגים הפליטים של הדרך השלישי את המאבק למען שוויון? (2004) נוtuן נקודות מוצה מעשית כשהוא מבתוין בין ארבעה מקורות אי-שוויון אפשרים ובוחן את העדפות מנהגי הדרך השלישי לגבי כל אחד מהם.

מעוטות הכנסתה עם ילדים – החזר מס – בראשית שנות ה-70. הגדרה הבריטית היא הנדיבה ביותר – משפחה מעוטות הכנסתה מקבלת כ-6,000 דולר קנדי. ככל שהחכנתה גדלת – החטבות קטנות, אבל רוב המשפחות מקבלות הטבה כלשהי בעבר ילדים אפילו ברמות הכנסתה גבוהות ביותר. בקנדה ובאוסטרליה החתבה קטנה בחדרגה עד שהיא נעלמת למגרי בرمאות החכנתה הגבוהות. בשיטה הנומוגה באורה"ב, יש כריגיל, אגומליה כלשהי. משפחות שאינן כל הכנסתה אינן מקבלות דבר. החזר המס מרגעו מרגען שהחכנתה גבוההות מהקצבה התחthon של החתפלוות ולאחר מכן רגע שהוא יורד בחדות. ואולם משפחות בעלות הכנסתה בגיןית וגובהה זכאיות לקבל ניכוי מס בעבר ילדים. עקב לכך משפחות בעלות הכנסתה גבוההה מקבלות סכום דומה לטסום המרבי הנitinן למשפחות מעוטות הכנסתה.⁵

ואולם המאפיין הבולט ביותר ביותר של תכניות אלה הוא שהן התרחבו והלכו דזוקא עידן שבו נדונו תכניות מסוימות רבות לקיצוצים אלה או אחרים. ריעירד ניקסון וכל המשאים שכינוו אותו, פרט למגורי ו'בש, העדילו את החזרי מס החכנתה, כך שכיוום תכנית זו היא התכנית הגדולה ביותר המיעדת למשפחות מעוטות הכנסתה באורה"ב.

אם היה ריצ'רד טיטמוס משלם זאת? טיטמוס היה כמונך מבקר תרייף של הטבות חברתיות ייעודיות. הוא התנגד ל מבחון האמצאים המסתורתי, אשר כלל מבחון המבוסס הן על הנכסים והן על החכנות השוטפות. ה踽לה ניתנה רק למי ש"הצליח" להפוך לעני, לאחר שניצל את כל המשאבים שעמדו לרשותו. מבחון האמצאים גם היה פולני, והוא התבצע תחת עיט הפקודה של צבא עובדים סוציאליים, וכן גרם לתבעת סטיימה בפונים. מס החכנתה השיללי, לעומת זאת, חף בمرة כזאת או אחרת, מכל האילוצים הללו. אין מבחן נכסים, כך שאנשים אינם מדרשים ממש את כל נכסיהם כדי להיות זכאים. הסטיימה אינה קיימת עוד, לאחר שקבעת הטבות נישית באמצעות מחשב על סמן השומה השנתית.

אם שיטת החזר מס החכנתה השיללי, בצורתייה השונות, יכולה להיחש כמושלמת בטוחה הבינוי התשובה היא ללא ספק כן. נתן גודל יותר של תשלומי החברה מגע למי שנמצאים בתחרות. בבריטניה, בקנדה ובאורה"ב נזלו הכנסותיהם של האנשים שלאמת מיעודות תכניות מס החכנתה השיללי, לעיתים במידה ניכרת, ושיעורי העוני קטן. לדבריו של John Hills (2004: 231) החרכה היא שחשפות השינויים בשיעורי המסל ובהתבות שביבעה ממשלת בリיר מאז 1997, הפחתו את עוני הילדים מ-27% ל-15% ואת עוני הילדים בקרב ילדים אימוחות חד-הוריות מ-47% ל-22%. ירידה נרשמה גם במדדי המזוקה במשפחות עם ילדים. Hills (2005: 234) מדווח שחלקים של חורים

⁵ משפחות בעלות הכנסתה בגיןית וגובהה באורה"ב זכאיות לקבל החזר מס בעבר ילדים. אורה"ב נבדلت ממדינות אחרות בשל העובדה שלא חדרה להעניק החזרי מס בעבר ילדים הנזינים בעיקר לשפחות בעלות הכנסתה גבוההה. במקומות אחרים שבהם בוטלו החזרי המסל בעבר ילדים אפשרו הרכשות אלה למטען קצבות ילדים חדשות.

אבל הדגש ששמים חסידי מדרך שלישית על אחראיות הפרט, אינו מצלט מצח רקס לבנות הליברליות של החסתמכות העצמית שרווחו במאה ה-19, ולפיכך על כל אדם לעמוד על שתי רגליו בכוחות עצמו רקס לפערם הנגבאים ממלוכה (White, 2004).

וזה ועוד, אי-אפשר להגבילו רק לפערם הימיינו ממלוכה. מдинיותם ספינות הדגל של חסידי מדרך שלישית, ביחסם הירויים לבירותם לבונשא הפערם שמוקרטם בפרט ברקע החברתי, ביחסם הירויים לאמץ-עות הירוד בגדילם כוים על נס כתרופת הפלא להדרה תבריתית בעולם הפו-ט-תעשייתי. בעולם של ימיינו, ילדים מתואים להימנות עם "העינויים הרואים".

ומה לגבי פערם הנגבאים מהבדלים בכישרונות הטבעיים, שבמסגרת עבודתו של Rawls – אינטלקנטיה, יצירתיות, כישוריהם גופניים וחברתיים, מוטיבציה, התמדת, ביחסו עצמי וחוזת נאה – כישרונות ותכונות הקשורות למזל גנטי וחברתי, לא פחות ואילו אף יותר, משחים קשורים לבחירה אישית או להצטיינות. בעניין זה, נראה לי שייחיה מן המוגנות לצין חסידי מדרך שלישית הסקיימו לתחלופה (trade-off). הם רוצחים לעודד את המוכשרים באמצעות פתוח את כישרונותיהם ולהציג; אבל הם מוכנים לפצות את מי שהובילו באמת לא האיר לחם פניט.

חסידי מדרך שלישית אינם רוצחים להתמודד עם אי-השוויון הגדל והולך בחלוקת העליון של התפלגות החכנות באמצאות הטלת מסים גבוההים. כל מדינה הייתה רצתה לנוכח בנתוח כלשהו של הבעל גייטיסים של העולם. אבל הם נקבעו יוזמות חשובות להגבלת הפערם בחלוקת התהנתון של התפלגות החכנות. מונח הקסטם כאן הוא "הכללה חברתיות" שפירשו המעש הואר והגבלת ההבדלים בין מי שנמצאים במרכזי ובין מי שנמצאים בתחום החזוקות ההבדלים בין המרכז והחלק העליון (Hills, 2004).

לחמchat הדברים נבחנו אחד מביטוייה העיקריים של אסטרטגיית הכללה החברתית הזאת, במדינות האנגלו-סקסיות. ההתפתחות העיקרית שהלכה ברבע המאה האחרון במדינהון של מדינות אלה, היא המעבר הדורמי בchorה לתכניות חברתיות ייעודיות בchorה המכונה לעיתים מס הכנסה שלילי או נקייזות (Myles and Pierson, 1997). תכניות אלה נקבעות במסות שונות במדינות שונות –乚child Tax Credit (Child Tax Credit) בקרה"ב, זכיי מס所得 Income Tax Credit (Family Tax Credit באוסטרליה, זכיי מס בעבור ילדים (Tax Credit בבריטניה והטבות מס בעבור ילדים (Child Tax Benefit) בקנדה.

מטרתן של כל התכניות הללו היא להקטין את הפער בין משפחות הנמצאות בתחרויות התפלגות החכנות ובין אלה הנמצאות במרקזה. מילטון פרידמן העלה רעיון זה לראשונה בשנות ה-40: בזמנים טובים, כך טען, על העובדים לשלם מסים למשפחות ובזמן רעים, על הממשלה לשנות מסים לעובדים. באופן פרודוקטיבי, ריצ'רד ניקסון היה בין הראשונים שקיבלו את המודל למשפחות

בבקנוקות המשפחתיות.

הארוך דרישות אסטרטגיות שיגבילו את התרחבות הפערים ממערב-מזרח, ואולי אף יקティינו אותם. כדי חשוב באסטרטגיות אלה חן השקעות לשיפור ההון האנושי של מי שלא זכו להשלה נאותה - באמצעות מרחבה ושיפור של מסגרות החינוך לגיל הרך ובאמצעות שיפור ורחבת של ההשקעה בתתלמידים החלשים ביותר בחינוך היסודי והעל-יסודי. חתושא הפטונציאלית היא השכירות קבוצה נוספת בקרב מי שנמצאים בשליש התיכון, לא רק ממשום שכורם יהיה גבוה יותר אלא משום שתחיה להם היסטוריות עבותה יותר.

בינויו של המדייניות שלנו.

אבל מה לגבי הטעות הבינוני? בני קבוצת הגיל שימלאו להם 30 השנה, ומי שמשתייכים עית את לימודיהם, יהיו בשיא פריחותם ויהוו את ליבת כוח העבודה שלנו במשך חלק גדול של המאה ה-20. אם אנחנו מאמינים שהתפלגות המיעמוניות הבסיסיות מתעצבת בשלבי מוקדם בחיים, הרי שהרחבת החזדמנויות ל"למידה במשך כל החיים", תהיה השפעה שלoit בלבד על פרופיל המיעמוניות שלהם. כמו כן אין להניח שהתערבות באמצעות מדיניות ישפיעו במידה רבה על מידות האיזיות בחו"ל הנישואים ועל הומוגמיה בניםיאים. לגבי הטעות הבינוני, קשה להימנע מחמסתנה שהאטטרטגיה המסורנית של "MISSIO וולוקה מחדש" חייבות להישאר חלק חשוב של ארגן הכללים של חסידי השווניגות.

בחלוקה (268: 2005) (Hills ותמריצים 255-258). אם שיווי המשקל החדש של אי-שוויון גבוה צפוי להימשך, יש סיבות טובות להצדקת מימון פרוגרסיבי להמשך קיומת של תשלומי העברה (כמו סובסידיות לשכר) ושל שירותים (כגון טיפול בילדים ובקשישים), סיבות שלא היו קיימות בתקופת התעשייתית שקדמה לנו. זאת ועוד, לאסטרטגייה של טיפול בהדרה הברתנית באמצעות חלוקה מחדש בין המרכז לתחנות, מוביל לעצור את הגידול בא-אי-שוויון בראש החתפלגות, יש גבולות עליונים ברורים מסיבות הנעוצות

במשפחות חד-הוריות המציגנים שאינם מסוגלים להרשות לעצם לכנסות מוציאר
לבדת מסויימים לשפטותיהם בטוו ביותר ממאה בית ביו-השנים 1999 ו-2002.⁶

בקרה, האליטות הפליטיות לא ויתרו לחוטין על המאבק להגביל את הגדרת אישוון, לפחות בתקופת ההתקפות החכניות. ומה לנבי הציבור הרחבי-האם האזרחים של ימינו מוכנים עדין לתמוך ביוזמות המגבילות את מדוי-אישוון?

נתנו דעת קחל מראים שבל המדיינות קיים רוב משמעוני של אנשים התומכים בשוויון נשים וסבירים שפעריו החכנסות גדולים מדי וועל המשלחות מוטלת Osberg and Smeeding, 2004; Shalev 2003;)
האחריות לעשרות שנים בענין (Svallfors, 1997 . אבל באילו רפורמות הם מוכנים לתמוך? כפי שהתרשם אחד המומחים, ציבור הבוחרים בבריטניה רוצה רמות שירותים וFMLA אירופיות עם רמות מסוימות אמריקניות. אני שב לسانינו זו בטיכום.

העולם שאליו נכנסים כולם בני השלשים ומשהו, שונה מאוד מהעולם שפגשו בני גילים רך לפני רבע מאה. נוצר שיווי משקל חדש, של אישווין גדול בחלוקת החכנסות המשפחתיות, ונראה שהוא עתיד להיות מאפיין קבוע יחסית של העולם הפוסט-תעשייתי שאנו חים בו. כפי שמציןKenworthy (2004), בעידן של תיעוש ניכר כשיעור תעסוקת הנשים היה נמוך ביותר, התקיימו מ羅בויות הערים – בתעסוקה ובהכנסות – בתוך משק הבית, בין בעליים לגשׂותיהם. בעידן הפוסט-תעשייתי שלנו, שבו שיעור הנשים המועסקות גבוה, חלק גדול והולך של אי-חשווין בתעסוקה מתקיים בין בני אב, ומכאן הגידול באין-חשווין בהכנסה המשפחתיית.

במציאות רבות קוז'ו הגידול באי השווין באמצעות הגדלת תשלומי ההבראה, שירוטים טובים יותר ועצמי מדיניות חדשים שכונו חלקה הנחתון של התפלגות הנקודות. אבל בסוף שנות ה-90 נראה שמדיניות הרווחה מפסיזות במרוץ נגד הגל הנואח של אי-שוויון, אפילו במידיניות סקנדיניבית היידועה כבעלota מסורת שוונינית. השאלה היא, אם על מדיניות הרווחה להמשיך לדודן אחר שד האי-שוויון תוך שיפור חלוקת הנקודות או שהגעה השעה לפגורה שוב לאסטרטגיות החליפתי?

על חסידי השוויניות שעדיין לא גיינוו את תיק האסטרטגיות שלהם, מוטל לעשנותם כו, ומן הרואין לכלול דבריהם נוספים מלבד חלוקה מחדש במרקחות זמן מסויימת. אסטרטגיית שוויניות הנשענת בעיקר על חלוקה מחדש של הרכנויות

⁶ אין מקום לשמהה יתרה בעניין זה. בבריטניה, כמו בכל מקום אחר, הוסיף אי-חשווין בחנסות לודול בתקופת שלטונו של ליליאר, בעיקר בשל הגידול המהיר בחנסותיהם של העשירים ביותר. ואך שבתקופתו של בליר פרחו שיעורי עוני הילדים, הם עדין גבויים בהרבה מאשר לפניו של מרגרט תאצ'ר.

ובשנות ה-60 בעקבות פעולותיה של התנועה לזכויות האזרח, מайдן. התזה של Cloward ו-Piven בגרסתה הקיצונית ביותר אינה מתאימה למידיניות אזרחית. רפורמות חשובות במדיניות אחרות התרחשו בדרך כלל מוביל שקדם להן "תסיליה נרחבת" והtraperoוות בעיטים שאפיינו את הערים בארה"ב בשנות ה-60. כפי שמצוין ב-Hugh Heelo (1995), כמעט לא קרה שיפורמות אלה התבכשו ללא נוכחותן של תנועות מלטמת – תנועות עובדים, תנועות מוסריות ודותיות – שבכוו את סדר החיים הציבורי. ניסוי מהשבתי מעוניין יכול להוות לדמיון כיצד הייתה התרבותopolityka האמריקנית נראית, אילו התגיים הימין הדתי החדש לפעולה למען סדר יום שוויוני.

Heclo טוען שהתנועות למען השוויוניות הן יותר מאשר מגנוני אכיפה המאלצים את האליטות הפוליטית לשנות את סדרי העדיפויות. הוא סבור שחדלק המנייע תנועות כאלה הוא דלק מוטרי המנע את חברהן ומוחזק אותם, ויוצר את מה שהפליאסוס מאוקטפודס (G.A. Cohen 2000: 128) מכנה אנטיס של צדק הנטווע במוטיבציות של יחידים ומאפשר לקבל החלטות אישיות מסוובלות. כהן גוזל בקהילה יהודית קומוניסטית במונטריאול בשנות ה-40. הוא למד בבית-ספר ששפט הלימוד בו היה ידיש, ואחד המקצועות שלמדו בו היה החישוריות של המאבק המעמלי. הוא מסביר, שילדים של הרוקטיסטים, פרויקט השוויוניות לא היה שאלת מוסריות אלא של תחילה היסטרורי בלתי-נוןע: פרויקט השוויוניות עתיד להתממש כשחקpitאים יקרים תחת הסתריות הפנימיות שלו עצמו.⁷ כהן שمر אמונה לשוויוניות של נעריו, אבל ביום הוא משוכנע שהחברה צודקת דרישים דברים נוספים מלבד חוקים כפייטיים (כמו מיסוי פרגורסיבי) – אותן של צדק המטייע לייחיד לקבל החלטות אישיות. וכך הוא מנתח זאת בຄורתת של ספרו: "...אם אתה חסיד של שוויוניות, כיוד זה שאתה כל-כך עשי!"

אף אני בא מרקע שונה לחלוטין, רוב ימי חיי התייחס שונף לטפקנות המרקסיסטיות המוקדמת של כהן לגבי כוחם של תרבויות מוסרית ואמט. בדומה לרוב העוסקים במידע החברה, אני עדיין סבור שכחות לא-אישיים גדולים – כמו החוויה הפוליטי-תעשייתית או הזדונות האוכלסיתית – ממלאים נפקיד מכריע בעיצוב תפיסת אפשרויות הבחירה הפתוחות בפניינו. אבל הם אינם מכתיבים לנו את הבחירה מתוך התפריט. כפי שטווען Rehn Gosta, פרויקט השוויוניות עומד בפני זמנים קשים, עליינו פשות לעבוד יותר קשה. וחחלה "לבודך יותר קשה" היא ביסודו החלטה מוסרית.

⁷ כפי שניסח זאת נורמן, דודו של כהן: "אין זה שום קשר למושר. אני נאבק למען המעדן שלי".

הטעונים המצדיקים מימון פרגורסיבי חזקים עוד יותר מאשרנו בוחנים את השניי הגדול השמי במהלך החים בתקופה הפוסט-תעשייתית – הטעודה שאחננו חיים שנים רבות יותר. ואולם מעוק אריכות הימים בתקופה הפוסט-תעשייתית מוחלך באופן לא שווה. בעלי ההשכלה הגבוהה והשכר הגבוה זוכים בתוספת גדולה יותר של שנות חיים. עקב לכך, נתמ עלויות הפנסיה ושירותי הבריאות שיזיכו לו עתידי, ייחיה גדול יותר מחלוקת באוכלוסייה, בדיק כמי שנתח עלויות ההשכלה שעוצם בעקבותיהם היה גדול מחלוקת באוכלוסייה.

דעת הקתל תומכת בדור-כלל ביתר שוויון, אבל היא עלולה להפוך בנסיבות לצינית כשבציבור רווחת הרגשה של ניצול לרעה ו"תפיסת טרמף" (Gilens, 1999). לפיכך דרושה ככל הנראה צורה כלשהי של התפנויות המוסריות של הדריך השילישית, שתבטיח לציבור שקיימים אמצעים נאותים, שימנו מאנשים "لتפס טרמף".

אבל יהיה קשה לטען שהגדול בא-יחסוון בהכנות המשפחתיות הוא תוצאה של יותר "טרמופיסטים" משלחו בעבר. John Hills (2005: 272) טוען שמניגים פוליטיים הדוגלים במטרות שוויוניות, יזדקקו יותר אומץ בפעולות הסברה לציבור על גודל השינוי בפרט הכלכליות, נשא שאנו מובן די נכון בצד, ובמצגת אפשרויות הבחירה בין אי-שוויון גודל יותר ובין מסים פרגורסיביים.

היו גם אינטלקטואלים שהטבו נזק, בהשלמים עם אמונה פטLISTיות בתהLOWה "בלתי נמנעת" בין שוויון ומקומות עבודה בחברות פוליטי-תעשייתיות. במקומות שבהם מתקיימת תחלופה, היא לעולם אינה מוחלתת והיא תמיד עניין של מדיה. Rehn Gosta, ממעצבי הדגש השודי, נונן את התשובה החולמת של תומכי השוויוניות לטעון שהגדול "בלתי נמנע". אחריו שחשביר לקבוצת כלכניים קנדים כיצד התמודדות השווים עם התמודדות הלו' בשנות ה-50 וה-60,عطן אחד הנוכחים כי בעולם של ימי הדברים שונים והרבה יותר קשיים. רן השיב: "נראה לי שיחה עליך פשוט לעבוד קשה יותר".

אבל אילו תMRIיצים וככל גוזם למוניגים פוליטיים לאינטלקטואלים "לעבוד קשה יותר"? טפק אם אפשר לסמך על כך שיימצאו מוניגים פוליטיים אמיצים ואינטלקטואלים חרוצים לא התגיסות הציגו בקריאת להנגת סדר יום שוויוני. כדי שמניגים פוליטיים במשטרים דמוקרטיים יפעלו למען שוויון, דוחשים להם תMRIיצים חוקים, והתMRIיצים יכולים לתמ ציבור המעווני ברמות שירותיות אירופיות יחד עם רמות מיסוי אמריקניות – עלולים להיות חלשים מדי.

Regulating the Poor בבעודותם הקלסית, Richard Cloward ו-Frances Fox Piven (לפקח על העניים), ציינו שהণיסון בארה"ב הראה שפועלות חוקיקה נרחבות שנעווד לחביא לחולקה מחדש של החכנות, התרחשו תמיד רק בתנאים של התגיים ציבוריות חוקים, והתMRIיצים יכולים לתמ ציבור המעווני ברמות של התגיים ציבוריות חוקים, והתMRIיצים שיכל בשנות השפל הכלכלי הגדול מחד,